

VAN DE REDACTIE: ZONDER STERKE EERSTE LIJN BLIJFT HET HLO EEN PAPIEREN BELOFTE

Met het Hoofdlijnenakkoord Ouderenzorg (HLO) zet het kabinet een noodzakelijke stap om de ouderenzorg toekomstbestendig te maken. De ambities – langer thuis wonen, minder institutioneel verblijf, en meer kwaliteit van bestaan – zijn terecht en urgent. Toch valt op dat het fundament onder deze transitie, de eerstelijnszorg, in het HLO een bijrol krijgt. De huisarts, [...]

Met het Hoofdlijnenakkoord Ouderenzorg (HLO) zet het kabinet een noodzakelijke stap om de ouderenzorg toekomstbestendig te maken. De ambities – langer thuis wonen, minder institutioneel verblijf, en meer kwaliteit van bestaan – zijn terecht en urgent. Toch valt op dat het fundament onder deze transitie, de eerstelijnszorg, in het HLO een bijrol krijgt. De huisarts, wijkverpleging en paramedici worden nauwelijks bij naam genoemd, laat staan dat hun rol stevig verankerd is in de implementatie.

Dat is een gemiste kans. Want als ouderen langer thuis blijven wonen, dan verschuift de complexiteit van zorg – inclusief indicatiestelling, medicatiebeheer en coördinatie – naar de eerste lijn. Juist hier liggen al forse tekorten, groeit de werkdruk en ontbreekt vaak een structurele samenwerkingsstructuur met het sociaal domein. Het HLO lijkt impliciet te leunen op de infrastructuur en professionaliteit van de eerste lijn, maar verzuimt om die expliciet te erkennen, te versterken of zelfs maar systematisch te betrekken.

In de praktijk betekent dit dat wijkverpleegkundigen het HLO moeten waarmaken, terwijl zij ook al cruciale rollen spelen in het IZA en [AZWA](#). Dat vergt niet alleen extra handen, maar vooral regie, financiering en ruimte. Het ontbreken van expliciete koppelingen met de Visie Eerstelijnszorg 2030 en het achterwege blijven van harde afspraken over samenwerking, capaciteitsopbouw en digitale ondersteuning voor de eerste lijn maken het akkoord kwetsbaar.

Het HLO rust dus op aannames over een eerstelijnszorg die al overbelast is. Als we echt willen dat ouderen langer zelfstandig leven met goede ondersteuning, dan moet de eerste lijn niet impliciet worden verondersteld, maar expliciet worden gepositioneerd – als spil in het netwerk, ondersteund en gehoord. Zonder dat fundament blijft het HLO een akkoord van goede bedoelingen zonder uitvoeringskracht.

<https://www.de-eerstelijns.nl/wp-content/uploads/2025/07/LZ-1085656-B-Hoofdlijnenakkoord-Ouderenzorg.pdf>